

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

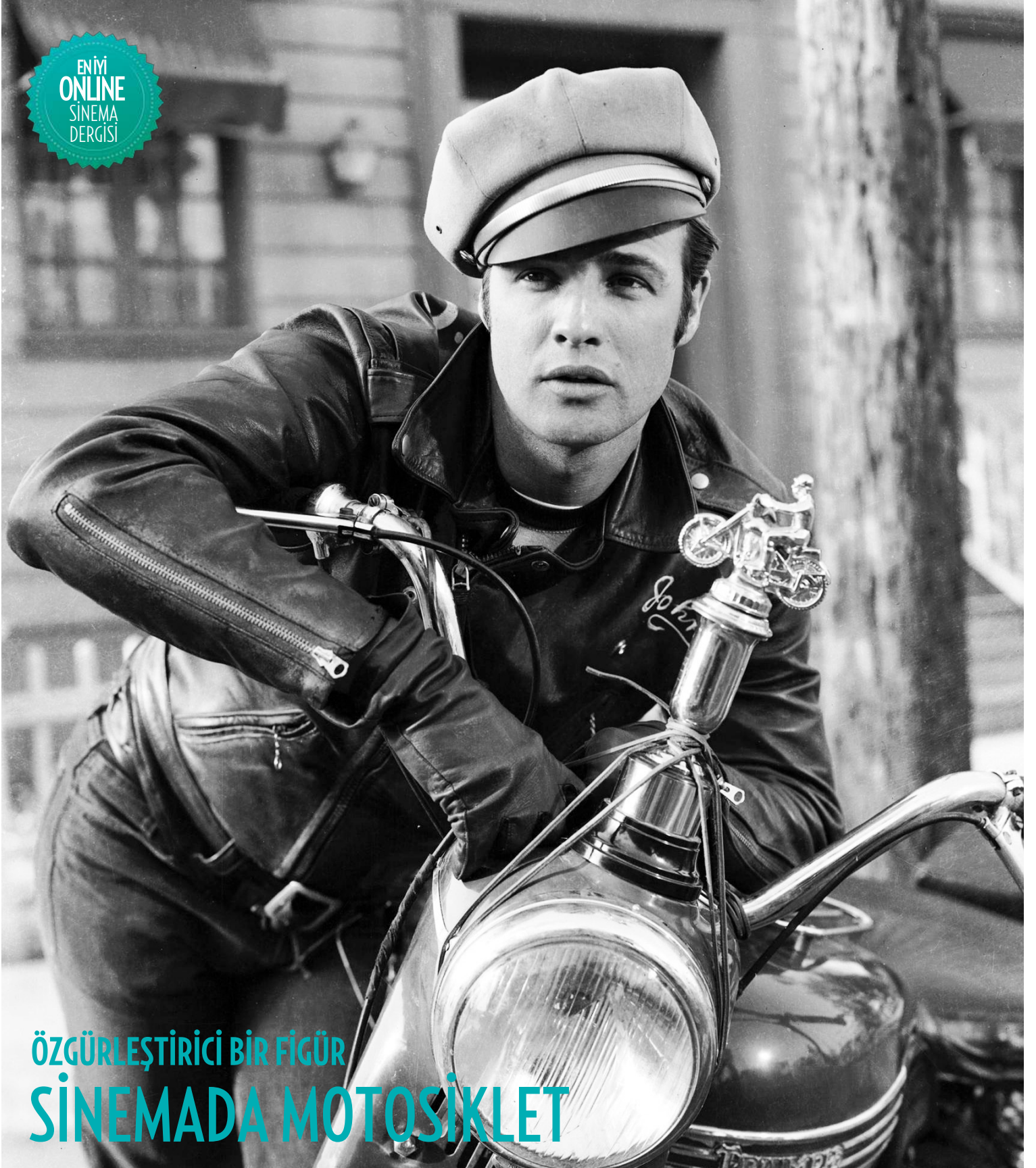
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ÖZGÜRLEŞTİRİCİ BİR FİGÜR
SİNEMADA MOTOSİKLET

alacakaranlık efsanesi
şafak vakti
bölüm 1

2 Disk
Özel Versiyon

ŞİMDİ
DVD VE VCD'DE!

tiglon

TM & © 2009 WOLFPEN ENTERTAINMENT, LLC. TM & © 2009 SUMMIT.

'DUYGULU', 'NAZLI', 'GEREKSİZ' ... İŞTE YERLİ "MUPPET SHOW"

BU COĞRAFYANIN HAVASINDAN MI, SUYUNDAN MIDIR BİLİNMEZ; SINIRLARIMIZDAN İÇERİ GİREN NE VARSA kendimize uydurmayı, tabiri caizse 'benzetmeyi' başarmışızdır hep. ÇOK BİLEN ADAM sayfalarımızdaki "Muppets" yazısında da göreceğiniz gibi, "Muppet Show" 1979'da TRT'de ilk yayımlandığında hem parçalara bölünmüş hem de Kermit, Piggy, Fozzie gibi karakterlerin isimleri sırasıyla Duygulu, Nazlı ve Gereksiz'e dönüştürülmüş.

'Pay TV' de denilen paralı TV platformlarının bizdeki hallerine bir bakalım. Bütün dünyada abone ücreti karşılığı sansürlü, reklamsız yayın yapan platformlar, bizde hilkat garibesine dönüşmüş durumda. Filmlerin seks ve şiddet içeren sahneleri 'kafaya göre' kesilip duruyor, Türk filmlerindeki argo konuşmalar, sessiz sinema dönemini aratan uygulamalarla susturuluyor, yetmezmiş gibi sigara başta olmak üzere bütün tütün mamulleri kocaman 'blur'larla kapatılıyor. Gerekçe ise Türk aile yapısı, toplum ahlakı gibi muğlak ve ucu açık 'kırmızı çizgi'ler... Tabii bu filmleri sansürlü izleyecek gençlerin 'dinine bağlı' değil de 'tinerci' olmaları da mümkün!

İşin kötüsü, artık kimsenin buna itiraz edecek halinin de kalmamış olması. Öyle ya, sinema kadar bünyeye 'zararlı' başka bir şey olabilir mi? Nitekim geçtiğimiz hafta, yönetmen, yazar ve akademisyen Mizgin Müjde Arslan ve görüntü yönetmeni Özey

Şahin, yine 'sinema'dan ötürü gözaltına alındılar. Üstelik Kültür ve Turizm Bakanlığı'ndan destek almış "Kayıp Mezar" adlı film yüzünden... Sonradan serbest bırakılmak elbette önemli ama burada asıl can alıcı nokta; gazeteciler, yazarlar, öğrenciler, siyasetçiler ve türlü 'muhalifler'den sonra sıranın sanatçılara gelmiş olması.

Haftanın üç yeni filmini anarak özetlersek, "Fetih 1453" ruhuyla ülkenin tüm muhalif kaleleri ele geçirilip, insanların ruhları "Hayalet Sürücü" gibi emilerek hepimiz "Muppet"lara dönüştürülmek üzereyiz. Mümkün olsa insanları ipinden çubuğundan tutup oynatarak kocaman bir yerli "Muppet Show" yaratılacak neredeyse... Hoş, "Muppets"ı izleyenler, bu sevimli kuklaların tüm o muktedirlerden çok daha güzel bir ruha sahip olduklarını göreceklerdir.

Oysa biliyoruz ki kitaplar ve filmler, evet, insanı değiştirir. Yaşama direnci ve umudu verir. Bir bakmışsınız İran'dan, Çin'den veya baskının olduğu herhangi bir diyardan, insana insan olduğunu hatırlatan bir film çıkagelir. Bazen tek bir film veya bir kitap bile insanın kalbine, zihnine öyle bir tohum eker ki, o büyür büyür ve kimsenin darbelerle yıkıp yok edemeyeceği koca bir çınara dönüşür. Sinemayı sevdikçe, iyi filmler izledikçe ve içimizdeki o çocuğu kaybetmedikçe, kolay kolay da yıkılmaz! Hazır! İstanbul da başlamışken, bol filmleri bir hafta geçirmeniz dileğiyle...

GİZLİ TEŞKİLAT

(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU: BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAÇ oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemazer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcycalc@hotmail.com

GÖRSEL YÖNETMEN: BİLGEHAN ARAS LOGO TASARIM: ERKUT TERLİKSİZ HTML UYGULAMA: BAŞAR UĞUR

KATKIDA BULUNANLAR: TUNCA ARSLAN, ERMAN ATA UNCU, ÇAĞDAŞ GÜNERBÜYÜK

REKLAM İLETİŞİM: EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

www.arkapencere.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Fetih 1453; Muppets (The Muppets);
Hayalet Sürücü 2: İntikam Ateşi (Ghost Rider: Spirit Of Vengeance).

13 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

14 TRENDEKİ YABANCI

Film eleştirisinin ilk adımlarına imzasını koymuş bir isim olan
Frank E. Woods üzerine kalem oynattık bu yazımızda.

16 AŞKTAN DA ÜSTÜN

George Roy Hill'den western türünün rotasını değiştiren bir başyapıt:
"Sonsuz Ölüm" (Butch Cassidy And The Sundance Kid).

18 ÖLÜM KARARI

Sinema tarihindeki 'içinden motosiklet geçen filmler'
arasında yaptığımız gezintide zirveye yerleşen 11 yapım.

22 LEKELİ ADAM

'Masalcı' yönetmen Tim Burton, 'baba' figürüyle ödeşiyor
bu 'sihirli' yapıtıyla: "Büyük Balık" (Big Fish).

24 AİLE OYUNU

Aşkın Halleri (Beginners); Hırsız Kedi Paris'te (Une Vie De Chat);
Zor Hayatlar (King Of The Hill); Vampir Cehennemi (Stake Land).

32 SAPIK

11. Uluslararası Bağımsız Filmler Festivali; Abraham Lincoln:
Vampire Hunter; Ankara Film Festivali yarışma filmleri;
Violante Placido; 12. Uluslararası İzmir Film Festivali.

FETİH 1453

YÖNETMEN Faruk Aksoy
OYUNCULAR Devrim Evin,
 İbrahim Çelikkol, Dilek Serbest,
 Cengiz Coşkun, Recep Aktuğ
YAPIM 2011 Türkiye
SÜRE 160 dk.
DAĞITIM Tigon (Aksoy Film)

Bütün emeklere,
 harcanan işgücü ve
 paraya rağmen bir
 "epik film"de
 olmaması gereken
 eksen kaymaları
 yüzünden bu film
 sadece 'gişe'yle
 geçecektir tarihe...

HANI RESMİ TARİH CÜMLESİ VARDIR:
 "İSTANBUL'UN FETHİ ORTAÇAĞ'I
 kapatıp Yeniçağ'ı açmıştır" diye..
 Gerçekten de öyle bir olaydır
 'İstanbul'un fethi'. Avrupa'nın ve dolayısıyla
 dünyanın tarihini değiştirmiştir, daha ne olsun...!
 Tarihin okuması en zevkli olaylarından da
 biridir ayrıca. İstanbul'un fethini sinemaya
 uyarlayacak iddiadaki bir yönetmenin yapması
 gereken ilk şey bu konuda yazılmış binlerce
 önemli kaynağın içine kendini bırakmak.
 Hikayenin inişlerini ve çıkışlarını belirlemek... Bu
 hikayeye yön veren, yönünü değiştiren bir sürü
 küçük detayın sinemasal karşılıklarını bulmak ve
 hikayeyi bunlara göre şekillendirmek gerek...

Sonra bunu daha önce yapmış, yani böyle
 büyük epik filmler çıkartmış yönetmenlerin
 filmlerini etüt etmek gerek. Bunda kötü bir şey
 yok: Mel Gibson da "Cesur Yürek"i (Braveheart)
 çekmeden önce Akira Kurosawa'nın "Ran" ve
 "Kagemusha"sını çok çalıştığını röportajlarında
 kendisi itiraf etmişti... Türk sinemasında epik film
 yapma geleneğimizin pek olmadığı ve Ziya Öztan
 dışında TRT destekli 'epikimsi' film çekebilen bir
 yönetmenimizin de pek olmayışı nedeniyle bu tür
 filmlerin anlatım modellerini uzun bir süre
 çalışmak gerekli. Zira David Lean, Ridley Scott
 gibi yönetmenlerin filmleri köşebaşlarında bile
 bulunmakta artık...

Tabii bir de sahneleri televizyon

canlandırmalarından uzak tutacak güçlü bir
 teknolojik altyapıyı sağlayabilmek gerek...

Türk sinemasının en pahalı filmi, hatta 'en
 uzun metrajlı' filmi ve en uzun sürede çekilen filmi
 unvanlarını alan "Fetih 1453", Türk sinemasının
 en çok kazanan filmlerinin yapımcısının
 yönetmenliğinde geldi karşımıza. Ancak ne yazık
 ki bütün bu iddialara karşılık yukarıda saydığım
 'gerek'lerle ilgili sorunları olan bir film var
 elimizde. Türk tarihinin bu en ihtişamlı, en
 uluslararası, en 'büyük' hikayesi "Çılgın Dersane"
 filmlerinin yönetmeni tarafından çekilince bir
 şeyler çalışmıyor tabii ki.

Sultan Mehmet'in tahta geliş hikayesi daha en

baştan oldukça caziptir. 1444 yılında babası II.
 Murat tarafından politik bir hamle için 12 yaşında
 tahta çıkarılan ama iki yıl sonra yine babası
 tarafından tahttan indirilen Sultan Mehmet daha
 bu yönüyle diğer padişahlardan ayrılır. Çünkü
 1451'de babası ölünce yeniden tahta çıkar ve daha
 önceki indirilişinin yarattığı küçük çaplı travmayla
 başetmek zorundadır. Daha o yaşlarda
 Konstantinopolis'i almak konusunda bir takıntısı
 vardır. Askerlik ve politika konusunda kendisini
 çok geliştirmiş, zeki, dindar, bilim ve sanata
 düşkün, tam bir diplomat zekasına sahip bir
 komutandır. Babası II. Murat'ın tedbirliliğinin
 aksine inatıyla bilinir. Sultan Mehmet tahta ikinci
 oturuşundan itibaren gözünü 'büyük fetih'e diker.

Film bize bu bir paragraftık özeti bile doğru
 düzgün veremeden başlıyor. Ta 627 yılına Hz.
 Muhammed'in (S.A.V) Medine'de
 Konstantinopolis'i alacak kumandan hakkındaki
 kehanetiyle açılıyor film. Böylelikle daha ilk başta
 filmin hangi duyguyla izlenmesi gerektiği de
 işaretleniyor. Oysa belki klişe olacaktı ama
 bölgenin politik ilişkilerini, oradaki gerilimi kısaca
 ve zekice yazılmış bir küçük girişle filme
 başlamak daha doğru olacaktı.

Fatih'in tahta çıkışı ve sonrasında neredeyse
 bir saat boyunca Bizans İmparatoru Konstantinos
 ile elçiler aracılığıyla yaşadığı politik çekişmeye
 saplanıyor film. Bu sahneler görsel efektlere
 boğulmuş, 'green-box' teknolojisiyle çekildiği her
 haliyle belli olan sahneler. Gerçek tek bir mekana
 rastlamak neredeyse mümkün değil. Bütün arka
 planlar sonradan eklenmişler ve harcanan onca
 para ve ekipmana rağmen efekt olduklarını belli
 edercesine 'titriyorlar'... Kötü adam gülüşlü
 Bizanslılar sofralarında -tabii ki- domuz yiyorlar
 ve yanlarında buldukları yarı çıplak kadınlara
 yumuluyorlar bir yandan da. E kafirler tabii!

Fatih'in psikolojisine çok az dalan bir anlatım
 var ilk yarıda. Abartılı bir rüya sahnesiyle
 geçiştirecek bir durum değil halbuki bu adamın
 ihtirası... Ama film kendi kahramanının
 psikolojisini neredeyse hiç önemsemiyor ve
 kamerasını ona her çevirdiğinde onu

Fatih'in psikolojisine çok az dalan bir anlatım var ilk yarıda. Abartılı bir rüya sahnesiyle geçiştirilecek bir durum değil halbuki bu adamın ihtirası...

etrafındakilere veciz sözler söylerken yakalıyor. Aksoy hikayenin 'duygu' sunu gerçekliği hâlâ kesin olmasa da varlığına yoğun bir şekilde inanılan Ulubatlı Hasan ve savaşın gidişatına yön veren Macar topçu ustası Urban'ın gerçekliğinden hiç emin olunmayan manevi kızı Era'yla yaşadığı aşkında arıyor. Filmin hikayesine 'parça' gibi giren bu 'kurgu hikaye' filmin ritmini de zorluyor. Hikayenin odak noktalarının doğru tespit edilememesinin sonuçları bunlar. Fatih'in gemileri karadan götürme kararını aldığı anı bize göstermiyor mesela film! Ulubatlı Hasan'ı bize Malkoçoğlu gibi gösterip Hollywood'vari bir hamleyle onu İtalya'dan takviye gelen komutan Giustiniani ile savaştıran film hiç olmazsa hikayenin bu tarafında dramatik bir zirve yakalamayı başarıyor.

Fatih'in duygusal olarak tükendiği yerde Hoca

Efendi'nin (Akşemsettin Hoca) uyguladığı terapi de sanki bugününlerin politik ortamına bir gönderme yapıyor!

Üstelik finalde bütün Ortodokslara kucak açan Sultan Mehmet bir çocuğu kucağına alıyor ve çocuk da Sultan Mehmet'in sakalını okşuyor.. Bölgenin Amerika'sı olan Osmanlı'nın büyük liderliği böylelikle inşa edilmiş oluyor... Oysa 1954 yapımı ilk "İstanbul'un Fethi" filmimizde Fatih'in şu cümlesi ne kadar basit ve samimidir: "Allah'a başka türlü ibadet ediyor diye biz kimseyi kesmeyiz..." Film boyunca bu samimiyette bir cümle aradım ama maalesef bulamadım... [1]

👉 Ulubatlı Hasan'ı canlandıran İbrahim Çelikkol ve Sultan Mehmet'te Devrim Evin yadırganmıyorlar pek...

👉 Bütün filmin kötü adamı İmparator Konstantinos'un nasıl derdest edildiği filmde çıkarılmış olmalı... Anlayamadık...

BİZİM TAKIM CADILAR BİRLİĞİNİ SAHADAN SİLDİ!

FESTİVAL TARİHİ

29 ŞUBAT - 4 MART 2012 ANKARA

ANKA mall
2.EL
FILM FESTİVALİ
— uluslararası —

MUPPETS

JIM HENSON'IN "SUSAM SOKAĞI" NİN BAŞARISINDAN HAREKETLE, HEM küçüklere hem büyüklere bir kukla-şov yaratmak istemesiyle ortaya çıkan efsane program "The Muppet Show", 1976-1981 arasında 5 sezon ve 120 bölüm çekildi. Ondan evvel 1974 ve 1975'te ekrana gelen iki 'özel bölüm' daha var. Sinema ve müzik dünyası ünlülerinin kuklaların şovuna konuk olduğu, absürd espriler ve şarkı/ müzik performanslarıyla renklenen program, asıl Kurbağa Kermit, Miss Piggy, Ayı Fozzie, Büyük Gonzo, İsveçli Şef ve tabii locada oturup her şeyi eleştiren iki yaşlı adam Statler ve Waldorf gibi kukla karakterleriyle TV tarihine damgasını vurdu.

Muppetlar'ın bizdeki ekran macerası ise, en az dizinin kendisi kadar komik, hatta absürd... İlk kez 28 Ocak 1979 günü, TRT'nin pazar eğlence programı içerisinde "Curcuna 79/Üşütükler" gibi tuhaf başlıklar altında, aralara Hümeysa ile Ali Poyrazoğlu'nun sunumlarının girmesiyle kısa parçalara bölünmüş olarak yayımlanan dizi, karakterlerin isimlerinin değiştirilmesiyle de tanınmaz hale geliyor. Kermit'e 'Duygulu', Piggy'ye 'Nazlı', Fozzie'ye 'Gereksiz' gibi yerli isimler uyduruluyor. Yapımcı ITV'nin durumu fark etmesi ve ihtar çekmesi üzerine de yayın sona eriyor. Daha sonraları normal şekilde ekrana gelmesi ancak örneğin 'domuz' Piggy'den ötürü ramazan ayında yayına ara verilmesi, ülkemizde artık 'normal' kabul edilen kafa karışıklığı ve saçmalamaların bariz örneklerinden. Kimbilir locadaki iki yaşlı bunları duysa, ne derlerdi?

Filme dönersek, "Muppets" aslında kuklaların sinemadaki yedinci serüveni. 1979'dan günümüze dek, ülkemizde hiçbir sinemalara gelmeyen tam altı filmde rol alan Muppetlar, serinin en yeni bölümüyle perdede karşımızda. Öykünün başında Gary ve Walter'la tanışıyoruz. Çocukluktan itibaren aynı evde büyüyorlar ancak yetişkin olduklarında boyu bir türlü uzamayan Walter, bir tuhaflik seziyor. TV'de Kermit'i gördükten sonra ise, kendisinin bir kukla olduğunu anlayıp, yerinin Muppetlar'ın yanı olduğunu kavriyor. O esnada Gary de, hayatının aşkı Mary'ye evlenme teklif

etmek üzere... Gary, Hollywood'a bilet alarak hem Mary'ye unutulmaz bir gezi yaşatmayı, hem de Walter'ın Muppetlar'la tanışmasını sağlamayı planlıyor. Ancak meşhur şov biteli yıllar olmuş, tüm kuklalar dört bir yana dağılıp başka işler edinmiş ve programın çekildiği salon da kötücül Tex Richman tarafından satın alınmış; yıkılmak üzere... Tahmin edileceği gibi Gary, Mary ve Walter, tüm Muppetlar'ı toplayarak binayı alabilecekleri bir şov planlıyorlar ve eğlence başlıyor.

Film ta en başta şarkılı sahnelerden itibaren TV şovunun 'absürd' yapısını anlatıma yediyor. Mesela sokakta şarkı söyleyip dans eden Mary ve Gary'ye eşlik eden insanlar, şarkı bittiğinde yere yığılıp bu ikilinin ardından, "Nihayet gittiler de zoraki dans sahnesi sona erdi" diye seviniyorlar. Yahut ekibimiz Paris'te modacılıkla uğraşan Miss Piggy'ye ulaşmaya çalışırken, yolu arabayla değil 'harita'yla kat ediyor. Harita üzerinde Amerika ile Paris arasında çizgiler beliriyor ve kendilerini bir çırpıda orada buluyorlar. Özetle, popüler sinemanın klişeleşmiş anlatım biçimlerini taze bir yaklaşımla sunarak günümüz seyircisini yakalıyorlar.

TV şovundaki tüm karakterlerin karşımıza geldiği ve baştan sona esprilerin havada uçuştugu film, son virajda duyguları ele geçiriyor. Sadece reytinge odaklı yayın anlayışına sahip kanallardan biri mecbur kalıp, bu eski moda şovu bir kereliğine yayınlamayı kabul ediyor. Biz de izlenme oranlarının fırlaması, seyircinin yeniden "Muppet Show"u bağrına basması ve Muppetlar'ın böylece para toplayıp eski stüdyolarına kavuşabilmeleri için dua ediyoruz. "It's Time To Play The Music" adlı sinyal şarkısı başladığında ya da finalde herkes hep bir ağızdan "Mahna Mahna"yı söylerken çocukluğumuza dönüyoruz. Onca film, duygusunu seyirciye geçirmeyi başaramazken, bir kukla filmin bunu görkemli bir şekilde halletmesi sinemada sıkça rastlanan bir şey olmasa gerek. [A]

Jack Black, Whoopi Goldberg gibi ünlülerin gözükteği bölümler, filme ayrı bir keyif katıyor.

Filmin bu yılki Oscar'lara sadece "Man Or Muppet" adlı şarkıyla aday olması. Daha pek çok dalda aday çıkabilirdi.

ORIJİNAL ADI The Muppets

YÖNETMEN James Bobin

OYUNCULAR Amy Adams, Jason Segel, Chris Cooper, Rashida Jones, Alan Arkin, Zach Galifianakis, Jack Black

YAPIM 2011 ABD

SÜRE 103 dk.

DAĞITIM UIP

1974'te ilk kez seyirciyle buluşan efsane kuklalar, sinemadaki en iyi performanslarıyla deyim yerindeyse güldürürken ağlatmayı başarıyorlar.

HAYALET SÜRÜCÜ 2: İNTİKAM ATEŞİ

ORİJİNAL ADI Ghost Rider:

Spirit Of Vengeance

YÖNETMENLER Neveldine & Taylor

OYUNCULAR Nicolas Cage,

Violante Placido, Ciarán Hinds, Idris Elba

YAPIM 2011 ABD-Birleşik Arap Emirlikleri

SÜRE 95 dk.

DAĞITIM Pinema

"Hayalet Sürücü 2",
kahramanımızı bir kez
daha anlaşıma yaptığı
Şeytan'la karşı
karşıya getiriyor.

SEYTan'LA ANLAŞMA YAPIP 'HAYALET SÜRÜCÜ'YE DÖNÜŞEN JOHNNY Blaze'in serüvenlerinin beyazperdedeki ikinci halkası ilkinin aratıyor, öncelikle bunu söyleyelim. 2007 yapımı ilk filmde, en azından dramatik kurguya hizmet eden kimi unsurlar vardı, örneğin 'ikna edici' sayılabilecek bir aşk hikayesiyle oyalanabiliyorduk.

Oysa ikinci bölüm, Türkiye'de çekilen bazı sahneleri dışında bizleri çekecek hiçbir özelliğe sahip değil. O sahneler de fazlasıyla 'bayat'.

Nicolas Cage, bazı filmlerde 'aksiyon yıldızlığı'nı hak eden performanslara ulaşmasına karşın, "Hayalet Sürücü" filmlerinde bu kimliğin altını dolduramıyor bir türlü. İlk filmde de bu sorun öne çıkıyordu, ikinci halka da aynı olmaması haykırıyor.

Aktör, çizgi roman aleminin en yaman anti-kahramanlarından biri olan 'hayalet sürücü'yu canlandırırken tipik numaralarını çekiyor ama karakteri şahlandıracak hamleyi yapamıyor. Johnny Blaze'in ikilemini bize yansıtacak karakter derinliği ise hem senaryoda hem de Cage'in

oyunculuğunda göremiyoruz ne yazık ki.

"Hayalet Sürücü 2: İntikam Ateşi", kahramanımızı bir kez daha anlaşıma yaptığı Şeytan'la karşı karşıya getiriyor. Bu kez, Şeytan'ın oğlunu 'kötülük'le tıka basa doldurulmadan önce kurtarma çabası içinde adamımız. Bir yandan da kendi anlaşmasını bozmaya çalışıyor, eline geçirdiği bir fırsatı değerlendirerek...

Bu filmin tahammül edilebilir tek yanı, Johnny Blaze'in 'hayalet sürücü'ye dönüştüğü anlar. Çizgi roman estetiğini, heyecanını, karakterin 'eğlenceli' özelliklerini sadece bu sahnelerde görüyoruz. Üç boyut teknolojisi de buralarda işe yarıyor, tempoyu yükseltme işlevi üstleniyor.

Kahramanın motosikletiyle birlikte alevlere bürünüp zincirini kötü adamlara savurması, çizgi roman dünyasıyla alışverişimizi de ete kemiğe (iskelete diyelim) büründürüyor. [\[1\]](#)

 Violante Placido, ilk filmdeki Eva Mendes'in yerini dolduramıyor ama en azından bu filme de 'güzellik' katıyor.

 Nicolas Cage'i bir yana koyarsak, oyuncu kadrosunun en zayıf ismi olarak Idris Elba öne çıkıyor.

FETİH 1453

HAYALET SÜRÜCÜ 2: İNTİKAM ATEŞİ

MUPPETS

SÜRÜCÜ

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	BURÇİN S. YALÇIN
FETİH 1453	★★			★★		
HAYALET SÜRÜCÜ 2: İNTİKAM ATEŞİ	★	★★			★	
MUPPETS		★★★★		★★★★		
ARTİST	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★	☆☆☆☆☆
BERLİN KAPLANI		★★	★★	★★	★	★★
DUYGULARIN RENGİ		★★★★		★★★★	★★	
DÜŞLER BAĞÇESİ				★★	★★	★★
DÜŞMANI KORURKEN	★★★	★★		★★★★	★★	★★★★
EŞRUHUMUN EŞZAMANI			★			
GÜZEL GÜNLER GÖRECEĞİZ		★★	★★	★★★★	★★	★★★★
JACK VE JILL				★		
KARANLIKLAR ÜLKESİ: UYANIŞ					★★	
KARANLIKTAN KORKMA	★	★★		★		
KEVIN HAKKINDA KONUŞMALIYIZ	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★	★
KÖSTEBEK	★★★★	★★★★	★★	★★★★	★★★★	★★★★
MARILYN İLE BİR HAFTA		★★★★	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★
NEŞELİ AYAKLAR 2				★★★★		
SAVAŞ ATI		★★★★	★★★★		★★★★	★★★★
STAR WARS BÖLÜM I: GİZLİ TEHLİKE	★★★★	★★★★	★★	★★★★	★★★★	★★★★
SÜRÜCÜ	☆☆☆☆☆	★★★★		★★★★	★★★★	☆☆☆☆☆
UTANÇ	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★
AŞKIN HALLERİ		★★★★		★★★★	★★★★	
HIRSIZ KEDİ PARİS'TE		★★★★		★★★★	★★★★	
TEPENİN KRALI		★★★★		★★★★	★★★★	
VAMPIR CEHENNEMİ		★★★★		★★★★	★★★★	

HEYKELİ DİKİLECEK ADAM: FRANK E. WOODS

Frank E. Woods'un 1 Mayıs 1908'de "New York Dramatic Mirror" dergisinde yayımlanan yazısı, sinema eleştirisini başlatan ilk işaret fişegi olarak tanımlanabilir.

STANBUL KÜLTÜR VE SANAT VAKFI'NCA
31. KEZ DÜZENLENECEK İSTANBUL
ULUSLARARASI FİLM FESTİVALİ'NİN
ONUR ÖDÜLLERİNİN KİMLERE

gideceği birkaç gün önce belli oldu. İKSV, bu yıl bu onura Ali Özgentürk, Ayşen Gruda, Halit Akçatepe ve Sevin Okyay'ı değer gördü. Çok uzun yıllardır sinema sanatına emek vermiş, unutulmaz katkılarda bulunmuş dört ismi de canı gönülden kutluyorum.

Sevin Okyay, bilindiği gibi Sinema Yazarları Derneği'nin onursal üyelerindendir. Vakfın açıklamasında da 'Türkiye'nin ilk kadın film eleştirmeni' olduğuna vurgu yapılmış.

Herhangi bir alanda ilk ve öncü olmak, çok hoş ve çok önemlidir. Ardınıza dönüp baktığınızda, başarınız ölçüsünde, büyük bir mutluluk duyarsınız. Sevin Okyay, bunun kanıtıdır. Bugün SIYAD'ın toplam 89 üyesinin 34'ü kadınsa, bunda Okyay'ın da büyük payı vardır kuşkusuz ve tabii ona örnek oluşturanların da...

Örneğin 1929'da "Sinema Gazetesi"ni çıkaran Sabiha Zekeriyâ'nın (Sertel), Türkiye'nin ilk sinema yazarları olarak bilinen Muhsin Ertuğrul'un, Galip Arcan'ın ya da Pauline Kael, Penelope Houston gibi Batılı tanınmış kadın film eleştirmenlerinin, bu yola döşedikleri taşlar unutulabilir mi?

Peki acaba her şey nasıl ve kim tarafından başlatıldı? Sinema yazarlığının dünyadaki öncüsü, mesleğimizin 'atası' kimdi?

Doğrusu kolayca yanıtlanabilecek bir soru değil bu. Değişik kaynaklarda, Batı'da sinema eleştirisinin 1910'lardan itibaren önem kazanmaya başladığı, bunun da bir sanat dalı olarak sinemanın ciddiye alınır hale geldiği döneme denk düştüğü belirtilir. Ve bu ciddiye alınmaya bağlı olarak, sinema eleştirisinin gerçek kimliğine Fransız sinemacısı, yazarı ve düşünürü Louis Delluc tarafından kavuşturulduğu vurgulanır. Atilla Dorsay ve Turhan Gürkan tarafından hazırlanan "Sinema Ansiklopedisi"nde de,

"Delluc, 1910'ların ikinci yarısı ve 20'lerde sinemanın sorunlarına ciddi biçimde eğilmeye, kuramsal sorunları tartışmaya başladı" denmekte.

Gerçekten de Louis Delluc, sinema yazarlığına kurumsal kimlik kazandırma konusunda öncü isimdir, Fransa'da 1937'den beri verilen 'Prix Louis Delluc' da en kısa yoldan bunu gösterir... Sinematek'in öncüsü sayılan Ciné-Club'ün kurucusu olması; sinemaya 'görsel esperanto' deyip dille aynı yapıya sahip olduğunu iddia etmesi; dekor, aydınlatma, kurgu ve oyunculuğun sinemanın 'Dört Temel İlke'sini oluşturduğu konusunda yazdıkları, Delluc'u sinema yazarlığı tarihinin en saygın köşesine oturtmaya yeter de artar bile.

Ama bunun ötesinde, 1918'de "Paris-Midi"de yazmaya başlayan Delluc'a 'dünyanın ilk sinema yazarı' demek bana pek doğru gelmiyor, çünkü biraz daha geriye gidince bir başka yazara, ilk yazısı 1 Mayıs 1908'de "New York Dramatic Mirror"da yayımlanan Frank E. Woods'a rastlıyoruz. 1860'da Pennsylvania'da doğup, ne gariptir ki 1 Mayıs 1939'da Kaliforniya'da ölen Woods'u, adına kütüphanemdeki belli başlı sinema tarihi kitaplarında rastlanmıyor olsa da 'şimdilik' dünyanın ilk sinema yazarı olarak kabul etmekte hiçbir sakınca yok bana sorarsanız. Özellikle 'şimdilik' dedim, çünkü sinemanın doğum yılı kabul edilen 1895 yılı ile Woods'un ilk yazısının yayımlandığı 1908 arasındaki 13 yıllık sürede, muhakkak ki kaleme kağıda sarılıp sinema ve filmler hakkında yazan başkaları da olmuştur.

Frank E. Woods, aslında senaryo yazarı olarak ün kazanmış, yan sayfadaki görselin kaynağı "Bir Ulusun Doğuşu" (The Birth Of Nation; 1915) ve "Hoşgörüsüzlük" (Intolerance; 1916) gibi D.W. Griffith imzalı sessiz dönem klasikleri dahil, toplam 90 filmin senaryosuna imza atmış bir sanatçı. Üç filmin de yapımcılığını üstlenmiş. Bana sorarsanız, 'sinema yazarlığının atası'

denilerek heykeli dikilecek bir adammış!

"New York Dramatic Mirror"daki yazılarına ulaşma olanağı bulamadım; 2009 yapımı "For The Love Of Movies: The Story Of American Film Criticism" adlı belgeseli de seyretmiş değilim ama Gerald Peary imzalı bu belgeselde Woods'un 'film eleştirisinin öncüsü' olarak tanımlandığından haberdarım. En kısa zamanda Peary'nin ilk ve şimdilik tek belgeselini seyredip, Frank E. Woods ve film eleştirmenliğinin diğer öncüleri hakkında yeni bilgiler edinmeyi bir görev kabul ettiğimi de söylemek isterim. Noktayı, sinema eleştirisinin öncülerine saygılarımı sunarak, halihazırdaki tüm eleştirmenlere sevgi ve selamlarımı göndererek koyuyorum.

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

SONSUZ ÖLÜM

Varoluşa değgin hareket planını taviz vermeden uygulayan, klasik western kalıplarına teslim olmayı reddeden, anlattıklarını bir tür yabancılaşma duygusuyla dengeleyen ve 'ölümsüzlük vaat eden' finaliyle yüreğimizi söküp alan bir başyapıttır "Sonsuz Ölüm".

GEORGE ROY HILL'İN 1969 TARİHLİ "SONSUZ ÖLÜM"Ü (BUTCH CASSIDY AND THE SUNDANCE KID), 1800'LERİN SONU İLE

1900'lerin başında Vahşi Batı'nın kaotik atmosferi içinde efsaneleşen yasa dışılar Butch Cassidy ve Sundance Kid'in, ABD'den Bolıvy'a kadar uzanan serüvenlerini resmederken, tersyüz ettiğı western kalıpları arasında slalom yapmayı da ihmal etmeyen bir başyapıttır. Mutlu mesut soygunlarını yapıp parayı toplarken, peşlerine takılan bir grup azimli ve 'ısrarlı' kanun adamının amansız takibiyle paniğe kapılan kahramanlarımız, son çare olarak kendilerini Bolıvy topraklarına atarlar ve orada da eylemlerini alçak tonda da olsa sürdürürler. Finalse sinema tarihinin en can alıcı, izleyeni tarifsiz duygular içine yönelten bir sahneyle anlam kazanır; Butch ve Sundance'in varoluşsal imlemelerle süregiden hikayelerine mükemmel bir biçimde son noktayı koyar.

'Duvardaki Delik' çetesinin lideri Butch Cassidy'nin her şeyle ve herkesle dalga geçen, alaysı, lafazan, her daim iyimser, hayalci, mizahla bütünleşik karakterine karşılık; Sundance Kid'in ciddi, az konuşan, biraz aksi, çoğunlukla karamsar, alabildiğine gerçekçi karakterinin buluşmasını sinema tarihinde az rastlanır bir uyumla perdeye taşıyan Paul Newman ve Robert Redford, filmin de başarısındaki aslan payının sahibidir. Filmin mizahi boyutunu tırmandıran, kendilerini ciddiye almayan karakterlerin zaman zaman ortaya çıkan kişilik deformasyonlarını ele avuca gelir bir kıvama sokan, öykünün varoluşsal meselesinin gözden kaçmasına izin vermeyen, filmin tamamına sinen 'sıra dışı' olma durumunu ete kemiğe büründüren, anti-

kahraman özellikleri taşıyan iki adamın dünyasında patinaj yapmamızı engelleyen ve bizleri her an sürpriz bekler konuma yönelten Newman-Redford oyunculuk gösterisi, "Sonsuz Ölüm"ü sinefillerin dağarcığında özel bir yere konuşturur. Bu iki aktörün lezzet patlamasına eşlik eden Katharine Ross da her iki adamın 'denge unsuru' olan Etta Place karakteriyle filmin ruhunu şahlandırır.

William Goldman'ın uzun yıllar süren araştırmalarının neticesinde ortaya çıkan ve bir tür 'mini devrim' niteliğindeki Oscar'lı senaryosu, önümüze konan iyi çizilmiş karakterlerin ve 'sıçramalar' şeklinde vuku bulan öykünün temel müsebbibidir doğal olarak. Öyküdeki sayısız kırılma noktasını birbirine bağlama, bunların altyapılarını oluşturma ve dinamik bir işleyiş sağlama gibi son derece kritik yazınsal hamleleri ustaca yapan Goldman, western alemine bir yandan ayakları yere basan, öte yandan da 'uçmayı' unutmayan bir yapı armağan eder. Kendisinin yazarken düşünmediğı, ama gösterime girdiğinde özellikle protestocu Amerikan gençliğinin Vietnam Savaşı'nın temel şahsiyetleriyle özdeşleştirdiğı karakterleri, bu açıdan da sosyo-politik okumalara gebe bir vücut kazanır. Neredeyse dönemin yapısal zenginliğinin bayraktarlığını üstlenir bir konuma taşınır Goldman'ın senaryosu.

Butch Cassidy ve Sundance Kid'in trajikomik serüveni, epik yaklaşımları bünyesinde barındırır da temel olarak bir 'destan film'e dönüştürmez "Sonsuz Ölüm"ü. Eli iyi silah tutan (özellikle Sundance) kahramanları, güzeller güzeli kadın karakteri, tipik Vahşi Batı kasabası, uçsuz bucaksız manzaraları da içine alan görüntü çalışması, müthiş çatışma sahneleri, benzersiz (ve

komik) soygun anları, kötü karakterleri kamufle eden 'görünmezlik' kılıfı, upuzun bir takip sahnesi ve gerçeklerden yola çıkıyor oluşuyla tipik bir destan havası taşısa da, bu durumu tersten okumayı gerektiren George Roy Hill anlatımı, sinemaseverleri ters köşeye yatırır ve gelenekselciliğten uzaklaştırır filmi.

Filmin görsel trafiğinin de daha önce denenmemiş hamlelerle kotarıldığını söylemek mümkündür. Beyazperdeye yansıtılan ve öykünün geçtiğı dönemde çekilmiş izlenimi verilen siyah-beyaz bir habere filmine (Butch ve Sundance'in bir tren soygunu) eşlik eden mükemmel (ve minimal) Bacharach ezgileriyle açılan öykü, bir süre siyah-beyaz devam eder ve kahramanların karakterlerine dair ipuçlarıyla donandığımız muhteşem 'kumar masası' sahnesinin bitişiyle birlikte renkliye döner. İkisinin (Etta'yla birlikte üçlü) Bolıvy'a geçiş döneminde (ki bu bölüm bir dizi siyah-beyaz fotoğrafla dönemin ABD'sinin moderniteye geçişine tanıklık eder) yeniden siyah-beyaza teslim olan film, kahramanlarımız Bolıvy'a ayak bastığında renklerin kavuşur. Bu trafik içinde karşımıza çıkan bazı görüntüler, geleneksel olandan tümüyle uzaklaştırır bizleri; uzun takip bölümünde yüzlerini hiç görmediğimiz yasa adamlarının zaman zaman ekrana yansıyan ve kaçan kahramanların bakış açısından bize aktarılan uzak görüntüleri, ikilinin kanyondaki akarsuya atlama sahneleri, yine ikilinin balkondan kendilerini takip etmek üzere toplanan kalabalığı izledikleri bölüm gibi sahneler, öykünün 'yabancılaşma' efekti gibidir adeta. Yalnızlıklarını birbirleriyle paylaşan Butch ve Sundance'in çevrelerinde olan bitene karşı duyarsızlıklarının görselleştirilmesi de diyebiliriz bu anlar için. ■

SİNEMASEVERE GAZ VEREN 11 MOTOSİKLET FİLMİ

Motosiklet her daim özgürlüğün, cesaretin ve isyanın simgesi olmuştur. Bu hafta vizyona giren "Hayalet Sürücü 2: İntikam Ateşi" nin ateşli motosikletinin yüzü suyu hürmetine içinden motosiklet geçen filmlerden bir seçki...

SİNEMA NE ZAMAN BİR FİLM KARAKTERİNİN ALTINA MOTOSİKLET ÇEKERSE, O KARAKTERİN 'ÖZGÜRLÜK' kavramıyla donanması kaçınılmaz olur. Sinema tarihi zihinleri 'denge' ve 'serbesti', 'cesaret' ve 'isyan' gibi kavramlara götüren motosiklete pek çok kez yer vermiştir. Bu seçkide motosikletin yalnızca öykünün mütemmim cüzü olduğu filmlere yer vermedik. Kimi zaman teferruat gibi görünse de, motosikletin aslında öyküde kritik işlevler üstlendiği filmler de öne çıktı. "My Bodyguard", "Stone Cold", "Silver Dream Racer", "Shampoo", "Wild Hogs", "Motosiklet Günlükleri", "The Wild Angels", "Electra Glide In Blue", "The Glory Stompers", "Hells Angels On Wheels", "Werewolves On Wheels" ve "Mad Max 2: The Road Warrior" ise bu listenin dışında bırakmak zorunda kaldığımız filmlerdi.

1 KANLI HÜCUM (THE WILD ONE, 1953)
1950'ler Amerika'sında gençler özellikle taşradaki muhafazakar 'yapay cennet'e başkaldırıyorlardı. Hollywood'un klasik döneminin az ve öz filmli yönetmeni Laslo Benedek'in yönettiği bu film, James Dean'ın "Asi Gençlik"inden (Rebel Without A Cause) iki yıl önce çekilmişti. Marlon Brando'nun filmde kullandığı Triumph Thunderbird T6'sının başında verdiği meşhur poz ise sinemaseverler arasında kısa sürede bir ikonaya dönüştü. Bugün bu film için "Easy Rider"ın atası dersek de hata etmiş olmayız. Onlarca motosikletliden oluşan iki çetenin bir kasabada karşılaşmaları üzerinden akıp giden, western tadında bir film. Brando'nun karşısında diğer çetenin liderinde gencecik bir Lee Marvin ve kısa kariyerinde yalnızca bu filmle hatırlanan Mary Murphy var.

2 EASY RIDER (1969)
Billy ve Wyatt'ın Los Angeles'ta başlayan ve New Orleans'a uzanan yolculuklarında onlara Harley Davidson'ın 1949, 50 ve 52 modelleri eşlik ediyordu. Filmin yalnızca bir başyapıt değil, aynı zamanda bir kült klasik olarak anılmasına pek çok gerekçe gösterilebilir. Steppenwolf'un parçalarından (bilhassa "Born To Be Wild"), müthiş görüntülerine dek... Kuşkusuz bunlara kahramanlarımızın Amerika'nın ıssızlıklarında, kanyonlarında ve uçsuz bucaksız otobanlarında yol aldıkları motorlarını da eklemek gerekir. Gösterime girer girmez 1960'ların karşı kültürel hareketlerinin simge filmine dönüşen "Easy Rider", özgürlük peşinde yitip giden gençlerin ardından yakılan bir ağıttır. Hapiste tanıştıkları George'un (Jack Nicholson) onlara dediği gibi: "Onlar sizden değil, sizin temsil ettiğiniz şeyden korkuyorlar."

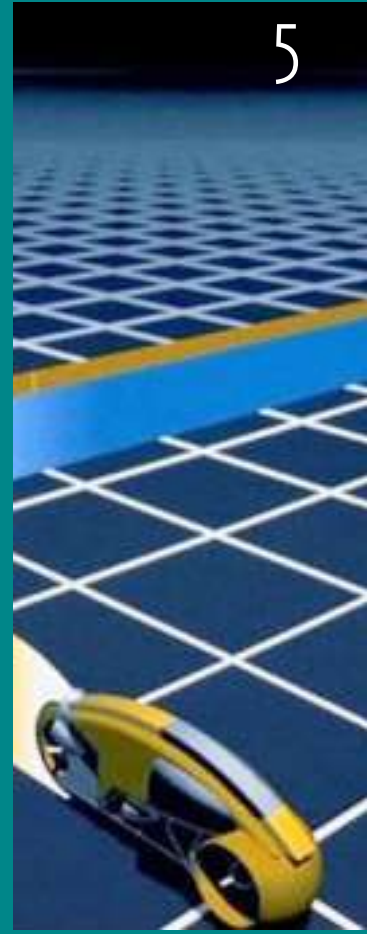
2

3

4

5

3 EFSANE ADAM (THE WORLD'S FASTEST INDIAN, 2005)

Yıllarca üzerinde çalışıp modifiye ettiği 1920 model 1000cc Indian marka motosikletiyle 1967'de hız rekoru kıran Burt Munro'nun hikayesi... Ne var bunda mı diyorsunuz? Motosiklet üzerinde saatte 325 kilometre hıza ulaşan bu adamın o sırada 68 yaşında olduğunu bilmek belki bir nebze olsun şaşırmamızı sağlayabilir. Bu film size alışıldık anlamda bir motosiklet keyfi vaat etmeyebilir. En azından sokaklarda iki teker üstünde ağır ağır salınabileceğiniz bir film değil, doğru. Lakin bir insanın sınırlarını motosiklet üzerinde sınıdığı bundan daha heyecan verici bir görsel deneyim bulmanız da zor. Bu tutkulu adamda Anthony Hopkins'in de en az karakteri kadar tutkulu ve çetin çeviz bir performans çıkarması belki de en heyecan verici şey.

4 TERMINATOR 2: MAHŞER GÜNÜ (TERMINATOR 2: JUDGMENT DAY, 1991)

"Terminator" filmlerinde motosikletlerin özel bir yeri var ve böyle bir toplamda hiç değilse bir maddeyi bu seriye ayırmak kaçınılmazdı. Son film "Terminatör Kurtuluş"taki (Terminator Salvation) hayli fütüristik motosikletler göz boyayıcı olsa da, oyumuz Cameron'ın modern klasiğine. Arnold'ın daha filmin başında kapağı attığı bardaki bir zibididen el koyduğu Harley Davidson Fat Boy çok uzun bir süre ona ve korumakla mükellef olduğu John Connor'a kol kanat geriyor. Hele T-1000'in sürdüğü dev tırla bir kanalda köşe kapmaca oynadıkları sahnede, Arnold'ın hem altındaki Harley'i hem de elindeki tüfeği bir idare etmesi var ki, görmelere seza. Cameron'ın Terminator'e karizma katmak için yaptığı Harley hamlesi müthiş işliyor.

5 TRON (1982)

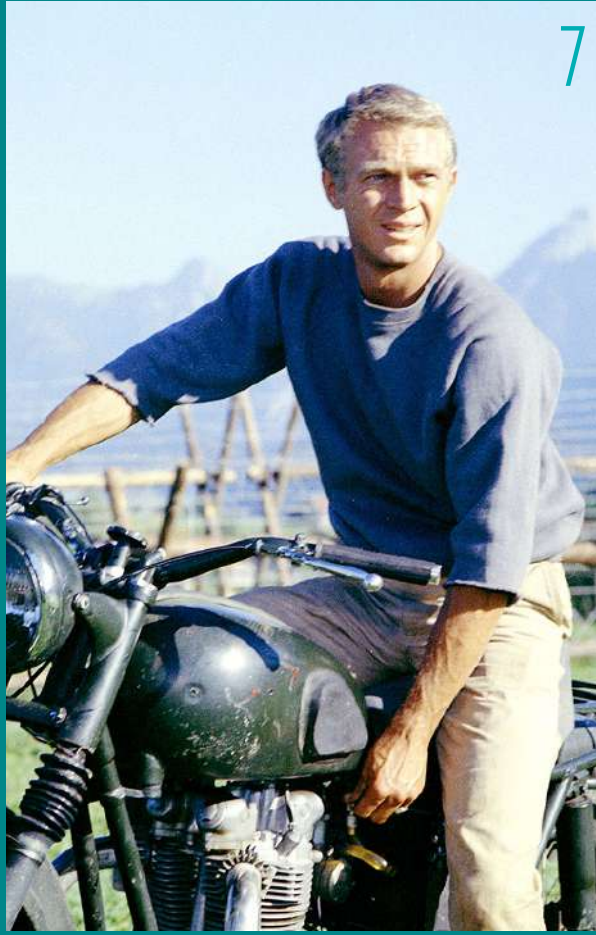
"TRON" serisi (gerçi seri denir mi buna, o da tartışılır) de motosikletlere göbekten bağlı bir seri. Bu kez iki tekeri dayadığımız dünya, sanal dünya olduğu için modellerimiz son derece havalı ve gösterişli. 2010'da çekilen "TRON Efsanesi"ndeki (TRON: Legacy) modellerin fiyakalı olduğu şüphe götürmez ama burada da oyumuzu bu fikri ilk olarak ortaya atan orijinal filminden yana kullanıyoruz. Kahramanlarımızın içine düştükleri dijital evren TRON'da ayakta kalabilmek için bir dolu badireden canlı çıkmaları gerekiyor. Bunların bir aşamasında da motosiklet rekabeti var ki, filmin heyecanını ikiye katlıyor. İngilizce literatürde 'lightcycle' veya 'lightbike' denilen filmdeki motorlara biz de 'ışıkisiklet' diyebiliriz herhalde. Keşke bir tur verseler, biz de binsek... Sanal alemdeki motosikletler de pek şık oluyor canım...

6

6 HARLEY DAVIDSON VE MARLBORO MAN (HARLEY DAVIDSON AND THE MARLBORO MAN, 1991)

Daha açılıştaki izleyicisini Bon Jovi'nin "Dead Or Alive"ıyla selamlayan bu film, belki o dönem "Tango & Cash"e layık görülen ilginin binde birini bile göremedi ama daha adından başlayarak bizi iki fiyakalı adamın debdebeli dünyasına sokmayı iyi beceriyordu. Modern dünyada kovboyların artık atlara değil, motosikletlere bindiğine dair bir retorik zaman zaman sinemada dile getirilir; "Kanlı Hücum"da dile getirmiştik. İşte bu film bunu en şık (ve tabii en hareketli) dile getirenlerden. Nitekim filmin dört bir yanı "Sonsuz Ölüm" (Butch Cassidy And The Sundance Kid) göndermeleriyle doludur. (Evet, yüksek bir yerden atıldıkları bir sahne de mevcuttur.) Harley Davidson'da Mickey Rourke, Marlboro Man'de Don Johnson karizmalarının zirvesindeler.

7

7 BÜYÜK FIRAR (THE GREAT ESCAPE, 1963)

Steve McQueen'in motorlu araçlara düşkünlüğü meraklısının malumu. Filmografisindeki birçok filmde 'motorlu taşıtlar vergisini ödemiş bir adamın gaz pedalına yüklenmesinin dayanılmaz hafifliğini' hissetmek mümkün. Motosikletler de hazretin elinden kurtulamamış! O filmlerin çoğunda da tehlikeli sahnelerde dublör kullanmaktan kaçınması cabası. "Büyük Firar" belki tümüyle motosiklet üzerine bir film değil ama sinema tarihinin en ünlü motosiklet kovalamaca sahnelerinden birini barındırır. Altındaki BMW'yle (TT Special 650 Triumph'tan dönüştürülmüştür) Alman saflarını birbirine katan Hilts'in 'büyük firar'ını anlatan bu John Sturges filmi çayır çimende de heyecanlı motosiklet sahnelerinin çekilebileceğini ispatlar.

8

8 GÖLGE (BEYOND THE LAW, 1993)

Kıymeti pek bilinmeyen bir motosiklet polisiyesi. Polis memuru Dan Saxon silah ve uyuşturucu kaçakçılığı yapan bir motosiklet çetesinin içine sızır. Çetenin lideri Blood'ın güvenini kazanabilmek için yapmadığı çirkinlik, başvurmadığı gaddarlık kalmaz. Hatta tüm çetenin gözü önünde amirinin suratına tükürecek kadar ileri gider. Bu sırada çete lideri Blood'ın sevgilisi Renee'yle işi pişirmeyi de ihmal etmez. Anlayacağınız, Dan racona ters her şeyi yapar. Peki bu derin operasyon uğruna daha ne kadar kanun dışına çıkacaktır? Charlie Sheen, Michael Madsen ve Linda Fiorentino'nun başrolleri paylaştığı "Gölge", motorcu olmuş ama adam olamamış bir grup kanunsuzla kesiştirir yolumuzu. Sheen'in lepiska saçlarının rüzgarda uçuşmasını izlemek ayrı bir keyiftir.

9

10

11

9 MOTOSİKLETLİ KIZ [THE GIRL ON A MOTORCYCLE, 1968]

Alain Delon ve Marianne Faithfull'u motosiklet üzerinde bir araya getiren bir aşk filmi dersek, ilginizi bu filme çekmek için yeterli olur mu? Faithfull'un filmdeki motosikleti Harley Davidson Electra Glide, Delon'un ki ise 750cc Norton Atlas'tı. Jack Cardiff'in '60'lardan gelen bu klasiğinde Faithfull, motosikletiyle yalnızca dolaşmayan, aynı zamanda adeta seven bir kadına hayat verir. Yeni evli genç Rebecca, canına tak ettiği bir gün kalkıp motorunu âşığı Daniel'in olduğu yere doğru sürmeye başlar. Yolda daldığı hüyaların da haddi hesabı yoktur. Filmde hem 'yeni başlayanlar için motosiklet' hem de 'bir fetiş ögesi olarak motosiklet' başlıklı esaslı dersler de mevcuttur. Kahramanlarımız motosiklete dair bitimsiz sohbetlere dalıp giderler. Delon ile Faithfull çok da uyumludur.

10 QUADROPHENIA (1979)

Bu filmde de motosikletin sıkışan ruhlara özgürleştirici dokunuşlar yaptığına tanık oluyoruz. 1965 yılının Londra'sında geçen hikayede Jimmy'yle tanışıyoruz. Bir şirketin muhaberatında çalışan ve işinden de ailesinin yaşadığı sıkıcı hayattan da nefret eden Jimmy'nin kendisini iyi hissettiği yegane yer, modifiye edip süslediği Lambretta Li 150 model scooter'ının selesi. Ruhunun yaşadığı sıkışmayı "Diğer insanlar gibi olmak istemiyorum." cümlesiyle tarif eden bu genç adam, iki teker üzerinde bir başka 'öfkeli genç' portresi çiziyor. Scooter'ıyla Londra sokaklarını turlarken onlara The Who'nun parçaları "Anyway, Anyhow, Anywhere", "My Generation", "Love Reign Over Me" ve "Zoot Suit" eşlik ediyor. Cameron Crowe'un en sevdiği film olmasına şaşmamalı!

11 KAHVERENGİ TAVŞAN [THE BROWN BUNNY, 2003]

Motosiklet filmlerinde özellikle motosikletlere düşkünlüğü olan oyuncuların rol alması tesadüf olmasa gerek. Yazıp, yapımcılığını üstlenip, çekip, kostümlendirip, kurgulayıp nihayet yönetebildiği bu filmde Vincent Gallo motosiklet yarışçısı Bud Clay'e hayat veriyor. Filmdeki motosiklet kendisine ait. Her ne kadar bu filme bir motosiklet filmi demek yanlış olsa da, Gallo'nun girişte yarış pistindeki performansı ve kafasına estiğinde boş arazilerdeki turlamaları, ister istemez motosikleti bu filmde kritik bir konuma yerleştiriyor. 250cc'lik 1996 model Honda'sıyla izleyiciye hava basan Gallo'yu bu listede 11'inciye yerleştirmek ilk bakışta size onu ödüllendiriyormuşuz hissiyatı verebilir ama bu ego bombası aktör bunu görseydi, hiç kuşku yok ki öfkesinden kudururdu.

BÜYÜK BALIK

2003 tarihli "Büyük Balık" (Big Fish), Tim Burton'ın uçuk hayallerini, gotik mirastan beslenen gerçeküstü dünyasını yavaş yavaş terk edip kendi hayallerinin büyüsüne kapıldığı ilk örneklerden. Masalcı bir babayla ona inanmamakta ısrarlı oğlunun hikayesi bu...

ASLINDA HER ŞEYİN BAŞLANGICINI "BÜYÜK BALIK" A (BIG FISH) GÖTÜRMEK MÜMKÜN MÜ? TIM BURTON'IN "PEE-WEE'NİN

Büyük Macerası" nı (Pee-wee's Big Adventure), "Beter Böcek" ini (Beetle Juice) en çok da "Ed Wood" unu şekillendiren anarşist enerjiden uzaklaşıp iyice ehlileştiği dönemin miladı sayabilir miyiz bu iddialı projeyi? Doğru, "Büyük Balık", yönetmenin "Maymunlar Gezegeni" (Planet Of The Apes) veya "Alis Harikalar Diyarında" (Alice In Wonderland) gibi hayal kırıklıklarının yanında gayet iyi bir film. Hatta Tim Burton özelinde düşünülmezse içerdiği hayal gücüyle bu kadar yıl sonra bile hatırlanan filmler arasında da layığıyla yerini aldığı muhakkak. Ama asıl mesele Burton'ın hayal gücünde başlarda çekici olan karanlığın yerini daha renkli bir dünyanın almasının ilk örneği sayılıp sayılmayacağı, hikaye ne olursa olsun uçmayı düstur edinmiş bu yaratıcı yönetmenin karakterlerin motivasyonuna fazla bel bağlamasının ilk örneği olup olmadığı... "Büyük Balık" ın Burton evreninin bir parçası olduğu kesin de, o evrenin dönüşümünde nasıl bir yere oturduğu önemli.

Daniel Wallace'ın romanından uyarlama yapım, aslında ta en baştan bir filmi yaralayacak bir eksen üzerinde gelişiyor, şimdiki zamanla flashback'ler arasında gidip gelen hayli alışıldık bir zaman çizgisinde ilerliyor. Paris'te yaşayan gazeteci William Bloom (Billy Crudup), tüm çocukluğu boyunca usanarak dinlediği masalsı anılar anlatan babası Edward'ın (Albert Finney) ölüm döşğinde olduğunu öğreniyor. Belki hayatının son dakikalarında gerçeği anlatır umuduyla evine dönüyor. Ama tabii ki bu bir Tim Burton filmi... Yani daha ilk sahnede babanın, oğlunun

duymak istediği türdeki gerçekleri değil de, devlerle, cadılarla, inanılmaz büyüklükteki balıklarla özlü kendi gerçeklerini anlatacağı belli. Ewan McGregor'ın canlandığı genç Edward, sadece Tim Burton'ın düşünebileceği uçukluktaki mizansenler arasında sihirli anlar yaşayacak, devler, cadılar, dev balıklar perdede gelecek, oğul William gibi biz izleyiciler de bu hayal dünyasının ihtişamından kendimizi alamayacağız.

Ancak şöyle bir sorun var. Bu babadan oğula aktarılan sihirli dünya, proje için adı geçen ilk isim Steven Spielberg'e ya da Tim Burton'ın genç bir animasyon çizeriyken karanlık dünyasının uyuşmadığı için ayrıldığı Walt Disney'e daha çok yakışmaz mıydı? Burton kahramanları ailelerine rağmen bildikleri yolda karanlık tarafın eğlencesini keşfeden gençler değil miydi? "Beter Böcek"te ve "Makas Eller"deki (Edward Scissorhands) Winona Ryder'ı düşünün. Oyuncunun "Beter Böcek"teki karakteri Lydia, son derece 'temiz ve şık' ailesinin aksine kendisini inatla dansellere, tüllere, siyah olan her şeye veren, sonunda da gerçekten öle dünyayla iletişime geçen pasif bir isyankardı. "Makas Eller"deki Kim, Frankenstein'in yaratığının yakışıklı mirasçısı Makas Eller'e (Johnny Depp'i Johnny Depp yapan karakterlerden) âşık olarak banliyö beklentilerini altüst eden bir masal kahramanıydı. Hatta, her ne kadar hedefini bulmasa da, Burton'ın "Maymunlar Gezegeni" ne kattığı yorum, Ari'nin (Helena Bonham Carter) bu tarz karakterlere yakınlığını daha da vurgulaması oldu. Burton'ın Ari'si, tıpkı Kim ve Lydia gibi ondan beklenenleri alaşağı eden genç bir kadındı. Burton'ın öteki üzerinden şekillendirdiği gotik hayal dünyasına artık ne oldu, Lewis Carroll'ın

"Alis Harikalar Diyarında"sının hikaye yapısını yeterince sağlam bulmayıp yılların Alis'inden nasıl bir savaşçı kadın yaratacak kıvama geldi dersanız, cevap yine "Büyük Balık"ta...

Zira "Büyük Balık", biraz da hikayesinden dolayı, Tim Burton'ın uçuk hayallerini, gotik mirastan beslenen gerçeküstü dünyasını yavaş yavaş terk edip hayallerinin büyüsüne kapıldığı ilk örneklerden. Anlattıklarıyla sürekli etkilemeye çalışan masalcı bir babayla ona inanmamakta ısrarlı oğlunun hikayesi, özlediğimiz Burton'ın uzağında bir yerlere denk geliyor. Has Burton anları ilk "Batman"de Jack Nicholson'ın Prince müziği eşliğinde sanat müzesini rengarenk talan ettiği sahne, Michelle Pfeiffer'in "Batman Dönüyor"da (Batman Returns) Kedi Kadın'a dönüştüğü bölüm ya da "Ed Wood"da Patricia Arquette'in Johnny Depp'e pembe peluş ceketini veriş olabilir. Ama "Büyük Balık"taki gibi karnavalesk bir dünyaya hayran olmamızı beklemek pek de Burton'lık bir durum değil. En azından o zamana dek böyle bildik bir sihirli dünya tasvirini Burton'a yakıştıramazdık.

Ancak zaten Burton, uzun tıramadık kendi filmi "Ed Wood"dan unutulmaz bir repliği, "Sinemacılık küçük detaylarla alakalı değildir, büyük resmin ta kendisidir" lafını yanlış anlamış gibi davranıyor. Johnny Depp'le işbirliğinin eski heyecanını yitirmeye başlaması, bir zamanlar ana akım sinemada en ipe sapa gelmez tavrı sergilerken artık kendini tekrara vermesi de bu yüzden. Burton, sanki kendi hayallerinin ihtişamını keşfettikçe eski yaramazlığından da uzaklaşıyor. Bu tavır da özellikle figüranların bile yıldız olduğu bir kadroyla, uçuşun sınır tanımadığı "Çılgın Marslılar" (Mars Attacks!) gibi bir filme imza atmış bir yönetmene hiç yakışmıyor.

AŞKIN HALLERİ

7 5 YAŞINDA BİR ADAMIN, EŞİNİ KAYBETTİKTEN SONRA KABUĞUNU KIRIP eşcinsel olduğunu açıklaması ve birkaç yıl içinde kanserden ölmesi, başlangıç için ilginç bir öykü vaat ediyor belki. "Aşkın Halleri", bu ilgiyi canlı tutmak için çabalayan bir film. Ama biraz boyu fragmanını aşamayan filmlerden.

Bu giriş cümleleri film hakkında sürpriz bir şeyi ele veriyor sayılmaz çünkü filmle ilgili her yazıda konuyla ilgili bölümlerde yazan ve filmin ilk beş dakikasından öğrendiğimiz, bir bilgi zaten bu. Her şey bu bilgiyle başlayınca babasının gay olduğunu öğrenen adamın depresif ruh halinin, - ki bu ruh hali tüm filme sirayet edecek ve hiçbir zaman son bulmayacak- babanın ortaya çıkmaya karar vermesinden kaynaklandığını düşünüyoruz başta. "Aşkın Halleri", Oliver'ın babasının ölümünden kısa bir süre sonra tanıştığı genç bir kadınla ilişkisini ve arada babası Hal'in son yıllarına ve kendi çocukluğuna dönüşleri verdikçe, bu sıkıntılı halin genç adam için yeni bir şey olmadığını da anlıyoruz. Aslında, babasının hastalığına rağmen son yıllarındaki neşe dolu, sosyal, enerjik halinden bir miktar ilham almasa, muhtemelen Anna ile tanışması onda kolay kolay böyle bir etki yapmayacak.

Yine de, çocukluğuna gittikçe annesinin durgunluğu ve evlerindeki 'bir şeyler eksik' havası, yine babanın cinsel yönelimi ile ilgili bir mesele olarak düşünülünce, Oliver'ın ve filmin bu karakterindeki etkisi birçok şeyi açıklıyor.

"Aşkın Halleri"nde bu ağır atmosferin dışındaki diğer 'bağımsız film özelliği' diyebileceğimiz unsurlar filme epey sevimlilik katıyor. Köpek Arthur'un alt yazı olarak verilen diyalogları bunlardan biri örneğin. Köpek bazen Oliver'ın duymak istediğini, bazen bilip de kabullenemediğini söylemek rolünü üstleniyor.

Erkek anlatıcı sesi, atlamalı kurgusu, fotoğraflar ve imajlarla desteklenen akışı, belki orijinal ya da çarpıcı değil ama en azından filme karakterini veren, yerinde kullanılmış motifler. Hatta bir ara Oliver'ın çizmeye başladığı ama başına neyin geldiği pek anlaşılamayan 'Hüznün Tarihi',

açıkçası filmin kendisinden çok daha ilginç görünüyor.

Yönetmen Mike Mills, otobiyografik olduğu söylenen filminde kendi babasıyla ilişkisini anlatmaya çalışmış. İşin tatsız yanı, filmin kahramanı Oliver'ın babasını Anna'ya anlatışı gibi. Adam, tanıştıkları akşam birbirlerine sorular sordukları sırada babasını soran kadına diye diye 'Babam birkaç ay önce öldü. Gay'di...' deyiveriyor. Sadece babasını tanımlamak için aklına gelen tek nitelik bu olsa bir nebze, ama neredeyse kendisini tanımlamak için bulabildiği tek niteliğin babasının gay olması olan bir adamın bununla prim yapmaya çalıştığını düşünmemek güç. Hadi Oliver sadece bir film kahramanı. Bir yanı, Hal'in yakalandığı kanser hastalığı ile bir zamanlar daha yaygın olarak hastalık olduğuna inanılan cinsel yönelimini birbirine bağlıyor sanki.

Hastalığıyla barışık, onun kendisini üzmesine izin vermeyen Hal, ilerlemiş kanseri kolayca kabullenmeyi becerebiliyor ama aynı şekilde, arkadaşlarının, hatta sevgilisinin bile bunu öğrenmemesine çalışıyor. Dile geldikten sonraki birkaç yılını huzurlu geçirmek, kaçırıldığını düşündüklerini tamamlama çabasından olsa gerek. Ancak yıllar ona hem saklanmayı iyi öğretmiş, hem istemese de, tercih etmese de kendiyle ilgili şeyleri kabullenmeyi. Elbette Christopher Plummer'ın Oscar adayı oyunculuğu da Hal'e çok şey katıyor.

Daha iyi becerilse daha büyük bir ilgiyi hak eden benzeşme ise, Oliver'ın annesinin Yahudiliği ile babasının eşcinselliği arasında. İkisinin de ergenlik yıllarında bunu öğrendikleri, ancak İkinci Dünya Savaşı öncesi dünyasında Yahudilerin gizlendiği, eşcinsellerin var bile olmadığı kısa bir hatırlatmayla çok çarpıcı olarak veriliyor. İşte o kadar ama. Film, babasının gay olduğunu öğrenen adamın şaşkınlığının üstüne bir şey koymamaya kararlı, ne yazık ki. [1]

Finalde 'Ee şimdi ne olacak?' diyalogunun ardından filmin adı "Beginners"ın gözükmesi, filmin kararsız halinin güzel bir özeti.

Kahramanın çizerliğinin tam olarak filmin neresinde durduğunu anlamak güç, hani hiç olmasa da bir şey değişmeyecekmiş gibi.

ORJİNAL ADI Beginners

YÖNETMEN Mike Mills

OYUNCULAR Ewan McGregor, Mélanie

Laurent, Christopher Plummer

YAPIM/SÜRE 2010 ABD, 99 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 DD İng. (T.A.)

ŞİRKET Tiglon (As Sanat)

Yönetmen Mike Mills, otobiyografik olduğu söylenen filminde kendi babasıyla ilişkisini anlatmaya çalışmış.

HIRSIK KEDİ PARIS'TE

ORİJİNAL ADI Une Vie De Chat

YÖNETMENLER Jean-Loup Felicioli,
Alain Gagnol

SESLENDİRENLER Dominique Blanc,
Bruno Salomone, Jean Benguigui

YAPIM/SÜRE 2010 Fr.-Hol.-İsv.-Bel., 62 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 2.0 DD Fr. ve Türkçe

ŞİRKET Tiglon (Filma Ltd.)

Duygusal tonlarını
sömürüden uzak bir
biçimde yansıtan
'küçük' ve 'basit' bir
animasyon.

BU YILIN 'EN İYİ ANİMASYON' ADAYLARINDAN BİRİ OLAN "HIRSIK KEDİ Paris'te", Amerikan animasyonlarına alışkın izleyici için fazlasıyla 'naif' kaçabilir, ama özellikle desenleriyle öne çıkan ve farkını hissettiren bir çalışma olduğu da gözden kaçmamalı.

Bir kedi, bir hırsız, küçük bir kız, onun polis annesi, acımasız bir kötü adam ve ikiye bölünmüş bir dadıdan oluşan altı bir karakterler mozaiğine sahip hikaye, entrika olarak derin bir yapıyı yansıtmaya da, klişelerden oluşan bütünü izleyiciye aktarma konusunda etkili bir atmosfer yaratmayı başarıyor denebilir. Özellikle küçük kız ve annesi arasındaki ilişkinin tonları, küçük kızın konuşmıyor oluşu (ya da konuşmayı reddetmesi), hırsızın 'suçlu' doğasından ziyade 'iyicil' özelliklerinin öne çıkması gibi ayrıntılar, bu hikayeyi ayakta tutan ve klişelerin sırtıtmamasını sağlayan unsurlar arasında öne çıkıyor.

Amerikan animasyonlarının teknolojik üstünlüğünü basit ama yavan olmayan, resim

sanatından desteklerle hayat bulan bir desen zenginliğiyle aşmayı planlayan, bunda da az çok başarılı olan "Hırsız Kedi Paris'te", Avrupa animasyon geleneğinin çizgisini takip ederek sonuca ulaşırken, sofistike yapısını hikaye derinliğinden ziyade bu yönüyle açığa çıkarıyor. Duygusal tonlarını da sömürüden uzak bir biçimde, olabildiğince soğukkanlı bir yaklaşımla yansıtan film, son derece basit hikayesini bu yolla da değerli kılmayı başarıyor.

Oscar'da "Rango"nun karşısında pek bir şansı olduğunu düşünmesek de, Avrupa animasyonunun yerinde saymadığını, bütçeden kaynaklanan teknik zaafların 'duygu'yla aşılabileceğini gösteren bir çalışma olduğunu söyleyebiliriz "Hırsız Kedi Paris'te"nin. Bu 'küçük' filmin, seyirciyle iletişimini kolayca sağlayan atmosferi sayesinde kendi kitlesini yaratacağını da iddia edebiliriz rahatlıkla. [A](#)

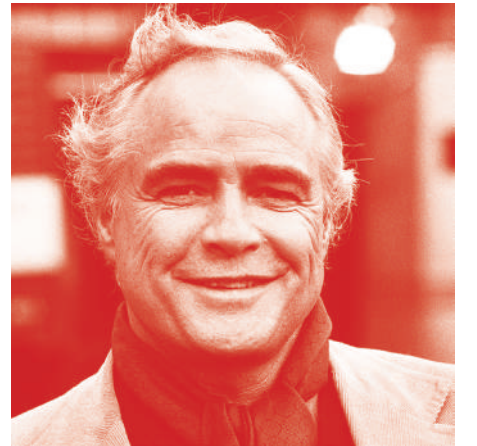
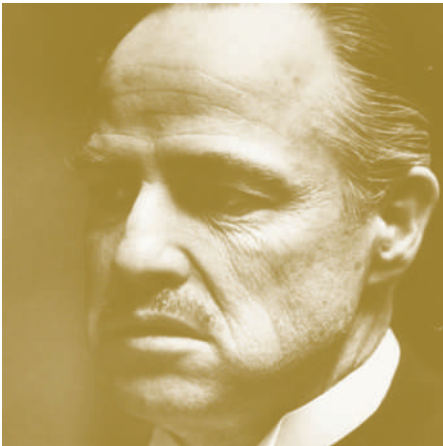
Serge Besset imzalı müzik çalışması, filmin atmosferini kusursuzca destekleyen özelliklere sahip.

Hikayenin basitliği, 'yetişkin' izleyicinin zaman zaman filminden kopmasına neden olabilir.

"Film çekmek insanın farklı yaşlarda kendi fotoğrafını çekmesi gibi bir şey. Hepsi farklı görünür, ama aslında hepsi aynıdır."

Wong Kar-Wai

altıyazı
AYLIK SINEMA DERGİSİ

"Sinemayla büyüyenlerin dergisi"
Her ay bayilerde

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ZOR HAYATLAR

STEVEN SODERBERGH, HANGİ TÜRDE YOĞUNLAŞTIĞIYLA DEĞİL, EN OLMADIK türleri bir araya getirdiği filmografisinde yine de imzasını belirgin kılabilmesiyle kendini ayıran bir yönetmen: Felaket filmi (Salgın), politik biyografi (Che), 'caper' macerası (Ocean's serisi)... Belki "Trafik" sonrası giriştiği deneylerde her zaman hedefini bulduğunu söylemek güç. Ama onun filmografisini ayrıcalıklı kılan, amacına varsin ya da varmasın, Hollywood'daki gücünü böylesi deneylere girişmek için zemin yapması biraz da. "Ocean's Twelve" gibi bol yıldızlı bir gişe devinden sonra tamamen amatör oyuncuların kurulu bir kadroyla ihtişamın her türünden arınmış bir hikaye olan "Bubble"a imza atması, sonrasında da George Clooney, Cate Blanchett gibi yıldızları müziği, görüntü yönetimi, teknik özellikleri 1950 başlarından fırlamış gibi duran bir pastişte oynatması yeteri kadar fikir veriyor. Ancak bu üretkenliğinin ve ilgi alanının genişliğinin de ötesinde önemli olan Soderbergh'in iyi bir yönetmen olması, el attığı her türden hikayeye samimiyetle nüfuz etmek isteği duyması.

Daha ilk filmi "Seks Yalanları"yla Cannes'da Altın Palmiye'yle ödüllendirilen Soderbergh'in seksüel dinamikleri didik didik ettiği bu yapıtını sonrası siyah beyaz bir "Kafka" kolajına geçmesi belki deneyelliğine verilebilir. Ama üçüncü filminin tıkr tıkr işleyen, klasik anlatı yapısına sahip bir ekonomik buhran hikayesi, "Zor Hayatlar" olması ve zamanında kendisinden beklenmeyecek tarzda bu hikayeyi de layığıyla yapması epey şaşırtıcı.

Ernest Hemingway, Doris Day biyografileriyle, Paul Newman'la ortak yardım çalışmalarıyla tanınan A.E. Hotchner'in anılarından uyarlama "Zor Hayatlar" hikayesiyle bir buhran hikayesinde görmeyi bekleyeceğinizden daha fazla bir şey sunmuyor. Sanatoryuma yatmak zorunda kalan bir anne, para kazanmak için seyyar bir işe başlayan baba ve akrabaların yanına gönderilen küçük kardeş sonrası St. Louis'de bir otelde bir başına yaşam savaşı veren 12 yaşındaki Aaron Kurlander... Ancak Soderbergh'in filmi özelliği kılan, klişeden klişeye koşulabilecek bu malzemeyi alıp o klişelerin

içini dolduranın ne olduğunu bize bir kez daha hatırlatması... "Zor Hayatlar" da ne 12'lik Aaron, tüm dirayetine ve başarısına karşın ideal bir çocuk ne de yan karakterler onun hayatına girip çıkan motiflerden ibaret... Soderbergh, hiç kimsenin el atmayacağı, el atsa da sulugöz bir melodram dışında bir şey çıkartmasının zor olduğu türde bir hikayeyi seyirciye işleyebiliyor.

Örneğin Aaron'ın babasıyla kendisine malzeme yokluğundan ketçapla çorba yaptığı sahne, gözyaşlarına odaklanan bir melodram için aranıp da bulunamayan bir fırsat olabilirdi. Ya da bir Amerikan rüyası güzellemesinde Aaron'ın zorluklarla nasıl baş edebildiği dramatik bir müzik, abartılı bir oyunculukla iyice gözümüze sokulabilirdi. Ama Soderbergh'in tavrı bu sahneyi gündelik hayatın bir parçası olarak göstermekten ibaret. 12 yaşında yoksulluktan kırılan bir çocuğun yemek yapma stratejileri geliştirmesi ise çevresindeki koşullara uyum sağlama becerisinin bir parçası sadece. Soderbergh imzalı bu buhran hikayesini ayrıcalıklı kılan da bu yönü. Artık rahatsız edici, usandırıcı hale gelmiş klişelere düşme tehlikesine aldırmanın hikayenin özüne gitme konusunda gösterdiği gözüpeklik... Bu, aslında Soderbergh'in deneylerinde de belirleyici bir özellik. İlk filmiyle sansasyon yarattıktan sonra kariyerini hem büyük bütçeli yapımlarla hem de kendini yine sadece festival çevrelerinde gösteren deneylerle donatan Soderbergh, her girişiminde samimi bir biçimde olayın özüne inmeye çalışıyor. "Solaris"i yeniden çekmek gibi iddialı bir işe kalkışınca ya da "Trafik" gibi koca bir dizide olan biteni bir filmin sınırlarında aktarmaya çalışınca bildik büyük yönetmen tavırlarından uzakta bir şeyler sezdirmesi de bu yüzden. Soderbergh, el attığı türlerin kalıplarını yoklayarak anlatının da sınırlarıyla oynuyor. "Zor Hayatlar" da onun buna en yaklaştığı döneminin başarılı örneklerinden. [1]

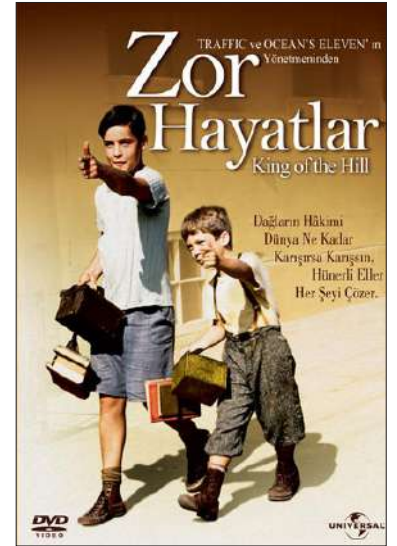

Aaron rolündeki Jesse Bradford'un daha o yaşta filmdeki dengeleri gözetken bir oyunculuk sergilemesi büyük başarı...

Belki Soderbergh'in 'deneysel ruh'u bu filmde de biraz daha nüfuz etseydi, daha unutulmaz bir seyirlik ortaya çıkabilirdi.

ORJİNAL ADI King Of The Hill
YÖNETMEN Steven Soderbergh
OYUNCULAR Jesse Bradford, Jeroen Krabbé, Lisa Eichhorn, Karen Allen
YAPIM/SÜRE 1993 ABD, 99 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 2.0 DD İng. ve Türkçe
ŞİRKET As Sanat (Universal)

Soderbergh, kimsenin el atmayacağı bir hikayeyi seyircinin içine işletebiliyor.

VAMPIR CEHENNEMİ

ORJİNAL ADI Stake Land

YÖNETMEN Jim Mickle

UYUNCULAR Connor Paolo, Nick Damici,

Kelly McGillis, Danielle Harris

YAPIM/SÜRE 2010 ABD, 98 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 DD İng. ve 2.0 DD Tr.

ŞİRKET Tiglon (Kalinos)

Bu minör film, vampir
külliyatını
başkalaştırırken
'iyi film' olmayı da
başarıyor.

VAMPIRLER, EDEBİYATTA DA SİNEMADA DA GENELDE ÜZERLERİNDE BİR 'ASALET' taşırlar. Duruşlarıyla, kanını emecekleri insanlara yaklaşımlarıyla, hatta 'kont'

(Drakula) oluşlarıyla, elit bir sınıfa mensup gibidirler. Gözlerine kestirdikleri 'av'larına, nezih bir sofranın başına oturur gibi yaklaşırlar. Gösterişli şatolarında yaşayıp, gündüzleri kendilerini kül eden güneşten korunmak için adeta merasimle tabutlarına saklanırlar.

Bu klasik anlatı, "Bıçağın İki Yüzü" (Blade), "Karanlıklar Ülkesi" (Underworld), "Alacakaranlık" (Twilight) gibi filmlerle çoktan değişip, yerini 'halktan' vampirlere bırakmış durumda. Sadece 4 milyon dolara mal olan ancak prodüksiyon kalitesiyle kat kat üstün görünen "Vampir Cehennemi" de bizleri, dünyadaki tüm insanların vampire dönüştüğü bir kaba hapsediyor. Vampirlik belki de 'halka indikçe' elitliğini yitiriyor ve mutasyonun da etkisiyle ortaya zombi-vampir karışımı ölümler çıkıyor. Yerlerde sürünen, kirli-pasaklı, açlığını dindirmek için vahşi hayvanlar gibi

insanlara saldıran, parçalayarak kan emen vampirler bunlar. Hoş, kendini vampirlerden kurtarmış bir avuç insanın da oluşan bu yeni düzende kötülük ve şiddet açısından vampirlerden kalır tarafları yok.

'Mister' adlı bir adam ile anne-babasını vampirlere kurban vermiş genç Martin'in 'kaçış' ve 'yol' hikayesi olarak da izlenebilecek film, dozunda ayarlanmış kan ve şiddet sahneleriyle hem türün meraklılarını tatmin ediyor, hem de nitelikli bir korku arayanları eli boş çevirmiyor. Dostluk, 'baba'lık, aşk gibi temalara değinirken de asıl 'insan olma' ve 'insanlıktan çıkma' halleri üzerine kafa yormamızı sağlıyor. Jeff Grace imzalı müzikler hemen dikkat çekerken, tecavüze uğrayan yaşlı rahibede ise sinemaseverleri bir sürpriz bekliyor. "Top Gun" da (1986) nefes kesen Kelly McGillis, bugün 55 yaşında olmasına karşın, yılların ne kadar çabuk geçip gittiğini hatırlatıyor seyirciye... [7]

Baba-oğul olmasalar da Mister ile Martin'in ilişkisi bir başka güzel filmi; Viggo Mortensen'li "Yol"u (The Road) çağırıştırıyor.

Dünyanın ekonomik ve politik anlamda çöktüğü bu post-apokaliptik ortamda tek 'asude ülke' Kanada mı?

"SİNEMACILIK VE FİLMCİLİK YARARINA BAĞIMSIZ İLETİŞİM PLATFORMU"

sadibey.com

1 - 11. Uluslararası

Bağımsız Filmler Festivali

Bağımsız sinemanın kalburüstü ürünlerini Türkiye sinemaseverlerle buluşturan festival, bu yıl üç kentte boy gösterecek. İstanbul (16-26 Şubat), Ankara (1-4 Mart) ve İzmir'de (2-4 Mart) seyirciyle buluşacak 11. festivalin menüsünde, "Senden Bana Kalan" (The Descendants), "Sığınak" (Take Shelter), "Arıza Aşk" (Bellflower), "Şansa Bak" (50/50) gibi 'hitler' de yer alıyor.

2 - Abraham Lincoln:

Vampire Hunter

Tim Burton'ın yapımcılığında Timur Bekmambetov tarafından yönetilen film, Seth Grahame-Smith'in romanından beyazperdeye taşıyor. Haziran 2012'de gösterime girmesi planlanan yapım, 'efsane başkan'ı bir 'vampir avcısı' olarak resmedecek. 'İlginç' bir bileşim olacağına kuşku yok!

3 - Ankara Film Festivali yarışma filmleri

15-22 Mart tarihleri arasında 23. kez düzenlenecek festivalin uzun metraj yarışmasında dokuz film yer alıyor. "Yangın Var", "Entelköy Efeköy'e Karşı", "Aşk Ve Devrim", "Mar", "Canavarlar Sofrası", "Hicaz", "İz", "Nar" ve "Güzel Günler Göreceğiz" in çeğişeceği yarışmanın sonucunda merakla beklenense, "Nar" ve "Güzel Günler Göreceğiz" in Antalya'dan sonra Ankara'da nasıl bir ödül dağılımıyla karşı karşıya kalacakları.

4 - Violante Placido

İtalyan aktör Michele Placido'nun güzeller güzeli kızı Violante, 1976 doğumlu olmasıyla birlikte, "Centilmen" de (The American) George Clooney ile oynadıktan sonra şansı açılmış bir aktris. "Don't Be

Shy..." adlı bir de albüme sahip olan müzisyen-oyuncu, haftanın filmlerinden "Hayalet Sürücü 2: İntikam Ateşi"nde (Ghost Rider: Spirit Of Vengeance) de Nicolas Cage'e kader ortaklığı yapıyor. Violante'nin uluslararası kariyeri genişler mi bilemeyiz, ama onu sık sık görmeye hiç mi hiç itirazımız olmaz!

5 - 12. Uluslararası İzmir Film Festivali

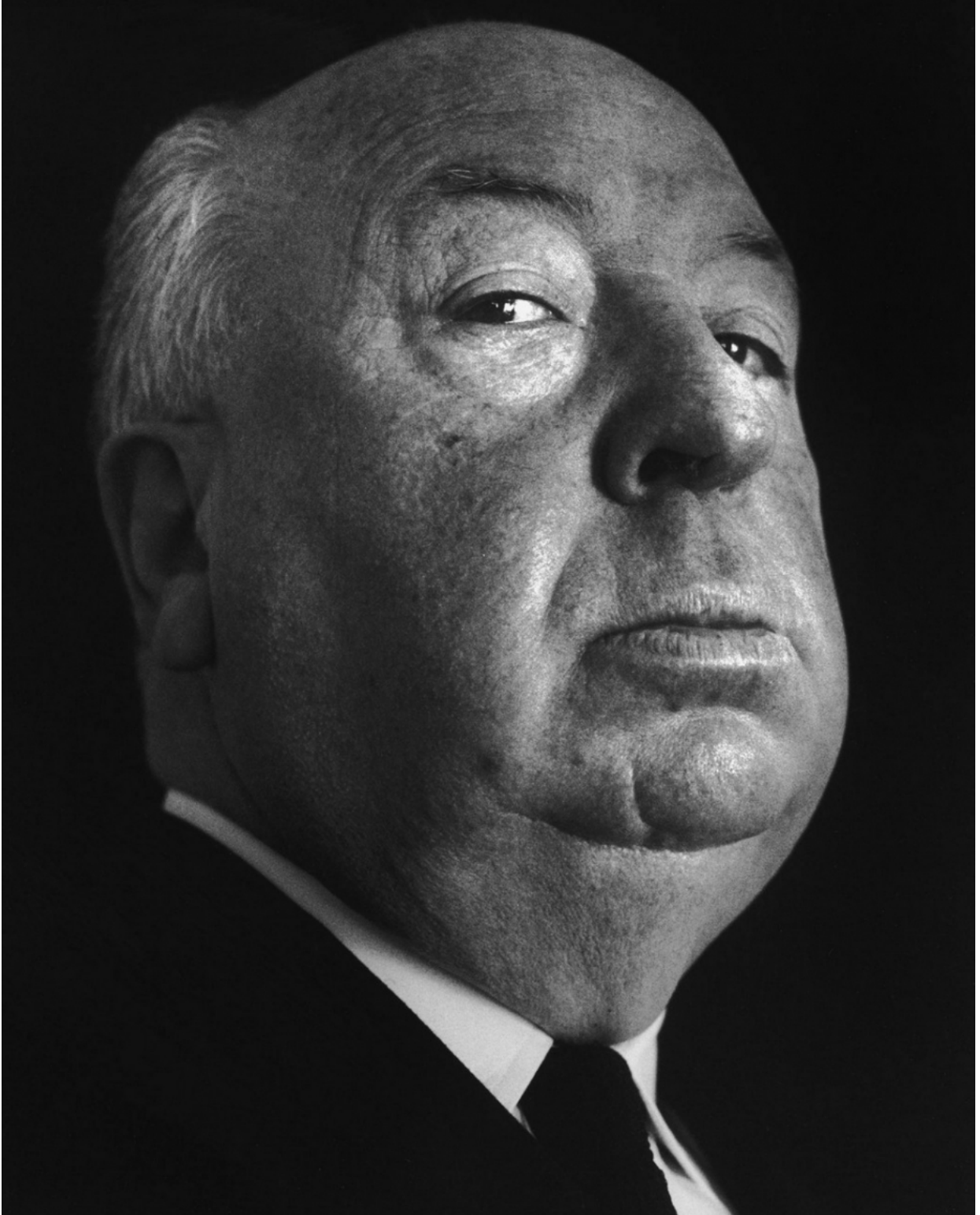
11 yıldır yapılamayan festival, bu yıl yeniden start alıyor. 21-28 Nisan tarihleri arasında düzenlenecek festivalin kısa ve uzun metraj yarışmaları için başvurular açıldı. Organizasyonun taşıyıcı ayağıysa tahmin edileceği gibi Dokuz Eylül Üniversitesi oluşturuyor.

ROCK FM 94.5

SİNEMA VE SOUNDTRACK DÜNYASINA KEYİFLİ BİR YOLCULUK

BİLGEHAN ARAS'LA 7. CADDE HER ÇARŞAMBA 22.00 - 00.00 ROCK FM 94.5'DE

“Celse Açılıyor'da (The Paradine Case) şahsen ben cinayetin nasıl işlendiğini çok net kavrayamamıştım.”

Alfred Hitchcock